

[Arentoft.]

menneskeliv, mange penge og også megen tid på alle disse nytteløse søredningsaktioner, hvori både søværnet og flyvevåbnet er indblandet. Jeg har selv været leder af søredningstjenesten fra Århus i 3 år — det ligger nu 8 år tilbage — og dengang havde vi et par hundrede aktioner om året, men der er efterhånden kommet flere og flere lystfartøjer til, og antallet af den slags operationer stiger. Spørgsmålet er, om man på et eller andet tidspunkt simpelt hen skulle gøre det obligatorisk, at lystsejlere havde mindst ét duelighedsbevis, og at de ad frivillig vej uden omkostninger for det offentlige kunne få lejlighed til at erhverve sådanne duelighedsbeviser.

Handelsministeren (Nyboe Andersen):

Det, som er hovedformålet med disse to lovforslag, er at opnå en forbedring af uddannelsesforholdene inden for søfarten, og en sådan forbedring tror jeg er nødvendig både for skibsfarten, rederierne og de søfarende. Det er vigtigt for skibsfarten, at der sættes på kvalitet. Det er vigtigt, at alle om bord på et skib ved, hvad de har med at gøre, i betragtning af de meget store værdier, der på moderne store automatiserede skibe er til stede og skal behandles af de ombordværende.

Det er også vigtigt for de søfarende, også af den grund, at vi ved, at der på et eller andet tidspunkt af mange søfolks liv er et behov for overgang til anden beskæftigelse, at man har en grunduddannelse, som i det hele placerer de pågældende bedre i konkurrencen om andre arbejdspladser.

Jeg er derfor glad for, at der, for så vidt angår selve dette hovedformål med de to lovforslag, har været bred, jeg tror, jeg kan sige almindelig tilslutning til, at det var rigtigt at gøre noget i den henseende, som holder uddannelsen inden for søfarten på et niveau, der udvikler sig i takt med, hvad det gør i andre erhverv her i landet.

Det, som naturligvis er det spørgsmål, hvorom der er uenighed, er, i hvilket omfang og på hvilken måde disse uddannelseskrav skal være obligatoriske ved påmønstring. Jeg vil gerne understrege, at der findes en sådan obligatorisk ordning nu. Det er ikke noget aldeles nyt, der nu indføres. Det er et spørgsmål om en vis udvidelse af denne

ordning. Lovforslag af denne art forberedes over meget lang tid, igennem flere år, i et ministerium og på basis af utallige forhandlinger. Jeg har i min forholdsvis korte tid som handelsminister også haft indgående forhandlinger både med enkelte organisationer på både arbejdsgiver- og arbejdstagersiden inden for søfarten og med organisationerne på samlede møder og har prøvet at danne mig et indtryk af den holdning, man havde til dette spørgsmål. Og jeg må nok sige, at synspunkterne strækker sig fra, at de nuværende regler stort set er tilfredsstillende, om end man måske ville være villig til at acceptere nogen udvidelse af dem helt over i retning af, at der burde være et obligatorisk krav om uddannelse ved påmønstring, uanset hvor i verden et dansk skib befandt sig.

Jeg har efter at have deltaget i alle disse drøftelser dannet mig det indtryk, at det kompromis, der ligger i lovforslaget, ikke er urimeligt over for nogen af parterne, men det er klart, at det er et spørgsmål, som beror på en afvejelse af mange hensyn. Man kan jo lægge forskellig vægt på forskellige hensyn, og det egner sig, synes jeg, vældig godt til den meget omhyggelige udvalgsbehandling, som man fra alle sider har set hen til, og som jeg også på forhånd gik ud fra som givet at disse lovforslag og specielt disse bestemmelser i sønæringsloven ville give anledning til.

Jeg skal her kun hæfte mig ved nogle af de synspunkter af mere generel karakter, der har været fremførte. Jeg må fremhæve, at der er klare bestemmelser om, at disse nye regler om uddannelseskrav ved påmønstring ikke må føre til forsinkelse af skibene. Hvis det sker, kan disse regler fraviges, jfr. § 38, stk. 4.

Jeg vil endvidere sige, at det kan ikke være rigtigt, at en lovgivning som denne skulle være i strid med EF-reglerne. Der stilles jo ikke i denne lovgivning noget nationalitetskrav. Der stilles ikke noget krav om, at der kun må påmønstres danske søfolk. Der rejses krav om en uddannelse, som principielt enhver er i stand til at skaffe sig, den er ikke nødvendigvis forbeholdt danske, og der er bestemmelser i § 38 — det må vist være i stk. 2 og 3 — der udtrykkelig siger, at udenlandske uddannelser af tilsvarende indhold kan accepteres i stedet for danske uddannelser.